

Gonzague de Reynold |

Molitev k Sveti Devici v teh težkih dneh

Sveta Devica, popolnoma sam se v svoji sobi vržem na kolena pred Tvojo kmetsko podobo, ki sem jo prinesel z romanja k Tebi, Naši ljubi Gospe v Puščavi.

Iz voska si pod steklenim pokrivalom: zlata krona, črn obraz, škrlatni plašč. Nabran ovratnik nosiš, ovratnik s križem kakor opatica. Z desnico držiš svojega malega Jezuščka, čigar obraz je tudi črn, toda obleka Njegova je rožnata; z levico pa držiš svečo, ki sta nanjo s svilenim trakom privezani dve cvetki kakor svečki prvega svetega obhajila.

Tvoja podoba stoji na predalniku. Poleg nje so molitveniki, podobi mojih staršev, blazinica za šivanke in Križani, spomin moje stare matere. Nanj je obešen velik rožni venec, tak kot ga nosijo benediktinci za pasom in s katerim delajo sladek šum, kadar gredo v kor po dolгих samostanskih hodnikih.

Tu je postelja, svetilka, naslanjač. Skozi okno se vidijo s snegom obložena drevesa. Na hruški čepi kos. Večeri se. V mestu se prižigajo luči. Šolarji nekje kriče. Na sivem obzorju se vidijo gore mojega kantona kakor kosi škroba.

Sveta Devica, toliko stvari Ti moram povedati, za toliko Te moram prositi — s čim naj začnem?

Najraje bi molčal, ostal miren kakor otrok, ki bo kmalu zaspal. Zaprl bi oči, čelo naslonil na marmor predalnika, kakor skrije otrok svoj obraz na materina kolena.

Žalosten sem, ker živim v času, ko se življenje zvija pod prividi.

Svojo mladost sem prešel kakor žitno polje v juniju, ko so zeleni klasi tako visoki, da se dotikajo s svojimi resami cvetočih jablan: gremo preko polja, da pridemo v mesto, in dobro vemo, da bo tedaj, ko se bomo vračali, vse požeto, da bodo z jablan že padala zadnja jabolka.

Tone Čokan.